

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.565 van 16 januari 2002
in de zaak A. 95.868/VII-22.938**

In zake : XXX,
 wonende te 9000 GENT,
 Klepperstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 22 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 september 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. CLAES, die, loco advocaat M. KETELSLEGERS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 27 juli 1999 en verklaarde zich op 28 juli 1999 vluchteling.

1.2. Op 24 januari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 2 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Orban.

Betrokkene, een XXX staatsburger van A. origine, zou problemen hebben met de XXX politie. Betrokkenes broer, die zakenman was, zou op 12 juli 1999 in huis zijn vermoord door drie onbekenden. De moordenaars zouden betrokkenes broer ervan hebben beticht 50.000 dollar te hebben gestolen. De moordenaars van betrokkenes broer zouden tegelijkertijd politieagent en zakenman zijn geweest. Betrokkene zou op aanraden van de moordenaars geen klacht hebben ingediend bij de politie. Betrokkenes moeder zou toch klacht hebben ingediend bij de politie maar zou geen gehoor hebben gevonden bij de politie. Op 19 juli 1999 zou de politie betrokkene hebben geconvoceerd. Betrokkene zou aan de politie hebben gezegd dat hij de moordenaars zou herkennen. De politie zou ermee gedreigd hebben betrokkene uit het raam te gooien als hij klacht zou indienen tegen de moordenaars. Om het onderzoek af te sluiten zou de politie hebben geprobeerd om betrokkene als dader van de moord aan te duiden. Op 20 juli 1999 zouden twee politieagenten betrokkene thuis hebben opgepakt. Betrokkene zou op het politiebureau zijn geslagen tot hij het bewustzijn verloor. Op 21 juli 1999 zou betrokkene een vriend hebben opgezocht om raad te vragen. Betrokkene zou 's avonds naar huis zijn teruggekeerd. Onderweg zou betrokkenes buurvrouw betrokkene hebben afgeraden naar huis terug te keren. De buurvrouw zou aan betrokkene hebben gezegd dat onbekenden

betrokkenes moeder hadden neergeslagen. Betrokkenes moeder zou in het ziekenhuis zijn opgenomen. De ouders zouden op zoek zijn geweest naar betrokkene. Betrokkene zou zijn teruggekeerd naar zijn vriend. Op 22 juli 1999 zou betrokkene met de hulp van de vader van zijn vriend vanuit T. naar M. vertrokken zijn. Op 28 juli 1999 kwam betrokkene in België aan, waar hij op 28 juli 1999 asiel aanvraagde. Betrokkene heeft geen documenten bij zich.

De reden waarom betrokkene zijn land verliet (bedreiging vanwege de moordenaars van zijn broer die connecties zouden hebben met de politie) vertoont geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Eerst en vooral blijkt nergens uit betrokkenes relaas dat zijn broer vermoord werd omwille van zijn A. origine. Betrokkene verklaarde zelf uitdrukkelijk dat zijn broer vermoord werd omdat andere zakenlui hem ervan verdachten 50.000 dollar te hebben gestolen. Het feit dat betrokkene vervolgens zou zijn bedreigd omdat hij de moordenaars (die bij de politie werkten) zou herkennen staat eveneens los van zijn A. origine.

Verder heeft betrokkene niet geprobeerd om bij andere en hogere autoriteiten bescherming te zoeken. Uit niets in zijn relaas blijkt dat hij omwille van zijn A. origine niet op die bescherming zou kunnen rekenen.

Tenslotte blijkt uit het eindrapport van de evaluatiecommissie van de asielinstanties (DVZ, CGVS, VBC), die van 4 tot 15 oktober 1999 een bezoek hebben gebracht aan XXX, dat etnische A. in T. heden ten dage geen vervolging hoeven te vrezen, noch vanwege de bevolking, noch vanwege de overheid (bron: eindrapport p. 40-41).

Er kan dus worden gesteld dat betrokkene, niet minder dan andere XXX, een beroep kan doen op de tussenkomst van de XXX (hogere) autoriteiten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen, zodat niet de correcte juridische gevolgen worden verleend aan de feiten en de bestreden beslissing bijgevolg ten onrechte de weigering tot verblijf vooropstelt; dat de verzoekende partij voorhoudt dat de dood van haar broer niets te maken heeft met de beweerde diefstal maar gesteund is op religieuze en etnische overwegingen, die zij tijdens het verhoor niet nader heeft kunnen toelichten;

Overwegende dat uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de door de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaringen; dat hij tot de bevinding komt dat de aanvraag van de verzoekende partij kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève; dat gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn

genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevalen; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij te bestempelen als kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier;

Overwegende dat de verzoekende partij nu beweert dat de moord op haar broer het gevolg zou zijn van religieuze en etnische motieven; dat zij voorhoudt dat zij om dezelfde redenen bedreigd werd en daardoor haar land van herkomst heeft verlaten; dat zij echter geen concrete elementen aanbrengt om haar beweringen waar te maken; dat de verzoekende partij nog steeds niet uitlegt waarom zij in haar land van herkomst geen beroep heeft gedaan op de tussenkomst van de autoriteiten; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in het tweede middel de schending wordt ingeroepen van artikel 3 EVRM; dat de verzoekende partij stelt dat een ernstige aantasting van de fysieke integriteit en de geestelijke gezondheid omwille van haar politieke en religieuze ideeën en daarmee gepaard gaande discriminatie zonder enige twijfel een duidelijk inbreuk uitmaakt op één der fundamentele mensenrechten;

Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel reeds blijkt dat de commissaris-generaal terecht van oordeel was dat er in hoofde van de verzoekende partij geen reden bestond tot het koesteren van vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de verzoekende partij evenmin aantoonde dat zij bij de autoriteiten in haar land van herkomst geen bescherming zou kunnen zoeken; dat de verzoekende partij overigens niet concreet aantoonde dat bij terugkeer naar haar land van herkomst haar fysieke of morele integriteit zal worden aangetast; dat zij geen enkel element voorlegt dat toelaat zulks te veronderstellen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173 euro en 53 cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.